

۶۳۳

این روز
۱۷

نازدی شد
۸۱
۶

کتابخانه مجلس شورای ملی	
کتاب	مکتب الاسلامی
مؤلف	چند (۹۲۴) از کتب (ط) اهدائی
آقای سید محمد صادق طباطبائی به کتابخانه مجلس شورای ملی	
شماره ثبت کتاب	۴۸۲۰
تاریخ ثبت	۷۶۶۸

۸۴۵۷۹

خطی اهدائی
کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
۹۳۳

مشرق لا نور

امین وین مداحی اگر اراده
ملا و دردی

مشرق لا نور
مشرق لا نور
مشرق لا نور

در این کتاب در فقهی باشد و هر که خطا و ازین نامها را بخورد بر نفس او سبقت باشد و در این کتاب هر چه بود و انشا بر علی بن ابی طالب
 و یوسف علی و فرزند است که هر که این چهار اسم نفوس گشت و یکی گدازد باشد شیخ ابراهیم قاسم شیرازی که گفت که هنوز نفس را می گشت
 نباشد اکنون چون آنکه معلوم اول و آخر خطا هر دو را باین عالم جدا و یکی گدازد باشد شیخ ابراهیم قاسم شیرازی که گفت که هنوز نفس را می گشت
 در آن نفس از برای آنکه اول و آخر است و اندامی ازین نیست و ظاهر این عالم هست است که چنانچه نتوان دیدن و باطن عالم ملکوت
 که چنانچه نتوان دیدن که بر این هر چه عالم ملکوت نیست یعنی ظاهر و باطن و علم این هر چه را در آن نفس مندرج است و از این که باین
 چهار قسم شده باشد که گفته اند و ازین در گذشته هنوز نیز می ماند و این هر چه در جنب معلول نفس صاحب دل است و چنانچه در علم دل است
 که مادرانی که در آن علم ذات مصفا است که می باشد و آنها که سخن از حق او می زنند و این هر چه در آن نفس می باشد که در حدیث که
 عقل از آن جدا است و هر نفسی که در آن سخن خود را که در آن که یکی که می گوید که این است و یکی که می گوید که این است و شیخ ابراهیم قاسم شیرازی که گفت که هنوز نفس را می گشت
 از برای آنکه هر چه یکی که می گوید که این است و یکی که می گوید که این است و شیخ ابراهیم قاسم شیرازی که گفت که هنوز نفس را می گشت
 تحقیق در آنکه اندامی تحقیق باشد که باین لاجرم هر چه صاحب دل است از امارات تحقیق شیخ محمدی که گفت که این است و یکی که می گوید که این است
 بر زمین است و نه که در آنکه از آنکه ابوی باشد و اگر بگویم که می گوید که این است و یکی که می گوید که این است و شیخ ابراهیم قاسم شیرازی که گفت که هنوز نفس را می گشت
 که در آن است از آنکه از آنکه ابوی باشد و اگر بگویم که می گوید که این است و یکی که می گوید که این است و شیخ ابراهیم قاسم شیرازی که گفت که هنوز نفس را می گشت
 هر که از دست می آید ازین هر چه و نه که یکی که می گوید که این است و یکی که می گوید که این است و شیخ ابراهیم قاسم شیرازی که گفت که هنوز نفس را می گشت
 همین حال که در آنکه از آنکه ابوی باشد و اگر بگویم که می گوید که این است و یکی که می گوید که این است و شیخ ابراهیم قاسم شیرازی که گفت که هنوز نفس را می گشت
 چنانکه هیئت در دو خط است یا در بار و در دو خط است یا در بار و در دو خط است یا در بار و در دو خط است یا در بار و در دو خط است یا در بار و در دو خط است
 نور که یکی که می گوید که این است و یکی که می گوید که این است و شیخ ابراهیم قاسم شیرازی که گفت که هنوز نفس را می گشت
 هر که از دست می آید ازین هر چه و نه که یکی که می گوید که این است و یکی که می گوید که این است و شیخ ابراهیم قاسم شیرازی که گفت که هنوز نفس را می گشت

ناپسندیده از این در وجود آید و اگر چنانچه تحت مل از دیو باز آسانی گزیند هر را از او باز آسانی و بطلند یعنی بطلند از این نظر
 او را بطلد و هر چه از او صادر آید صفات خبیثه و عیبت است و اگر کند و از این همه صفات پسندیده در وجود آید **بیت**
 خاتم وقت سلیمان است دیوانه است برادر که بدست یکی بر روی آن است بر دل که در بر این سخن که حسنه است از این است
 المعقوب حسنه است بر آسانی است معقوبان چنین **بیت** خوشه خور که ابرار علی میکنند اگر چه از برای ضایع میکنند اما با تیر خورده است
 میکنند همچنان است که عمل و کسب و نفع می کنند و در کمال رسیدن می آید اما معقوبان علقه است از دست و پشیمانان از خدا را غرور و عیبت از
 روی خدا باشد از برای قطع بدست خدا از نفع خاتم این در عین رضا اند و گران تاخیر است معصیت ناپسند **بیت** رستگ
 بگرم خورده است چه بود که در هر چه جان خالص که کوئی توبی و بدوان حق است سر دنیا را نگو که فرود آید موجب کردند و بر گران آب
 پیش از این می باشد از حق **بیت** در جمعی شیخ خور که با بخاری از غنیمت و بوجوب ابراهیم و مفسر که می کنند با بعضی از غنیمت
 غنم آن با غنم نقد و عین نقد و خدا را آن تا مدت سینه اولاد میکند و بر گوی خدای آرد و هیچ میکند که اگر آن خدا را پسند
 نباشد آن هیچ نمی کنند و آن تلف می کنند و این هیچ باقی بر باشد یعنی از غلبه علم کنند و اصل را بسج و عزم را با و این **بیت**
 شیخ خور که چنان هیچ نمی کند که این هیچ باقی است و هیچ است که اول خود مقرر کرده اند که دین را
 چند چیز باشد باغداد معیاد و مدت معیاد و کمیت ربح معین کرده و بوجه آورده اند که هیچ میکنند زیرا که نیکه که می کنند
 در بار این کمیت می بینند حق را نمیدانند و حال آنکه کار نیست از وقت و نیت همه معلوم است که حجت بر آفشدن شیخ هیچ نمی کنند
 شیخ خور که آه شرح بود که در آن چیز نبود و پاک خالص بود در آن نیز چیز را آورده **بیت** چنین چیزهای که گویا کون
 حق نمیدانند و تو میدانی آه از آن دم که برده اند از چنین عیبهای بی بنی **بیت** اولاد نانشان درین و اعطای او به سالی شیخ
 سوال کرد از منی این اثر که نمی می ایستد و در عین جلیستن و مسجع نمیشد و بدست از جستان **بیت** شیخ در خور که در
 باین علم جلد می بیند عذرت است چون هر دو نفر در توبت او و قدم بر روی کی غیبت و یکی در لغت و در جلد پیش از غیبت

[illegible]

علی خان

سلطان حال بدو کار کرد و صاحب دل ترقی شد از حال کمال انصاف و عفو و رحمت و بخشش پادشاه را که از حال
کمال ترقی نمیکند حال مثل خود وضع آفتاب است که در فواکه مغرب و آن غروب میکند و روزی که در طلوع و بوی آن تمام میگردد
و بعد از آن نمیکند و میزند و همچنان در وضع حال انواع تجلیات غروب میکند و او را از آنکه میسید بدو چون بخت نمود و بزرگ و بخت کرد
و در احوال شگفتان میشود که هنوز از قیوم بران آمده و بهر وجه ممکن گشته است و حق آن پادشاهان بخت گشته است و بهر وجه
از طلوع و بوی می در کتب و حقیقت است این شیخ از خود که بهیبت و در این حد و قرب و در حال بدو چنانکه کسی از عظمت و بهیبت
پادشاه میست و میاید شنیده باشد از آن بهیبت در دل او آتش و خشم و خروش اند و بعد از آنکه نزدیکتر و بهیبت ربه و در کرد و در حق و بهیبت
از وی پادشاه و سر بهیبت و قوی کرد و در حق در و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه
زیرا در که در و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه
سلطان از خود و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه
عاشق بنایید که اندازان حضرت که آن حضرت از خود و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه
از خود و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه
بسیار از خود و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه
نمود و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه
کمال و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه
که چنانکه نشنوند و نشنوند که چنانکه نشنوند و نشنوند که چنانکه نشنوند و نشنوند که چنانکه نشنوند و نشنوند که چنانکه نشنوند
باشد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه
آگاهان است و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه و در این حد و بهیبت پادشاه

اصدا معلوم ازلی شروع شود بران مظهر شود و تحقیق این اشیاء که عقل در آن گفته است سربازان قلندر بر زمین پس
 بجایست بازم آنچه هست متوجه که فرمود قلندر یعنی مجرور که چون در عالم مجرور از هر چه مادی و مادی است مجرور کرد و را
 قلندر گویند و باز از قلندر باز از اشیاء که در آنجا عشق فرزند و استی فرزند و عبارت از آن قلندر که تراشدان موی است
 آنست که از هر چه هست مجرور و در هر چه است باز از قلندر بود و در هر چه است که سر کلاه از عشق او بر هر چه است و فرمود برین است
 آنست که عشق فرزند بر دل ام نامش آورده و چون سرست اینست که عشق است با محبت غری در عشق و میانی بدو جلوت
 نزل آن عشق عقل و نفس هر چه هست نتواند کرد و توانی روحان که در هر چه است هیچ حیوانی تا محبت با و پای هر دو محبت
 ندارد و چون نزل آن است عقل و نفس هر چه هست نتواند کرد و در هر چه است که هر چه در هر چه است که آنکه از افرا و فانی که محبت
 بخواهد و فانی را اندر دیگر که هست عشق است که هر چه است عشق سوره کرده آنست که عشق بر هر چه است که فانی است چون آن عشق
 در درون افروز از غیرت خود وجود غری سوز در تحقیق اشیاء عقلی و معنی که بر منوع الی واره و برین بود و باز فانی عشق
 عالی آید و در هر چه عشق او در هر چه است عقل و جان را که روشن در آفتاب است و فرمود برین منوع الی که بر بود از آسمان خود آمده
 بود و چون از عشق آید فانی از این شمع بران برید و به تمام مملی خود و هر چه است عقل و جان حیوان فانی
 گشت و فانی مملی نادیده ای است که چون او به فانی مملی خود رسید به فانی فانی و درین و مراد این باز فانی
 و بدست که از باران سوز و دران سوزانده و عقل و جان که در هر چه است و برین منوع الی که در هر چه است که فانی
 که به اندر هر چه است که او و در هر چه است که او برین منوع الی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 که فانی ازین عزالی بر هر چه است که او برین منوع الی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 بنیم جان روح جو نیست و تمام جان روح فانی است این فانی که از فانی است بی مصلحت و حال درین نتوان
 و چون وصال حاصل شود از فانی توان در فانی است در فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی

و فرمود

و فرمود برین است که جان ممکن نیست از فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 از هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 لایق جهان سلطان عشق نباشد است معانی هر چه بر سلطان می خیزد که فانی که در هر چه است که فانی
 تحقیق این است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 هیچ فرمود عقل و نفس فانی است که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 تا جان عشق خوش ن شود و در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 از آن فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 عبارت از غیرت که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 فانی از باران سوز و دران سوزانده و عقل و جان که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 و در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 و بنیل وجود خود و چون از این شمع بران برید و به تمام مملی خود و هر چه است عقل و جان حیوان فانی
 که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 الا ای فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 جسمی که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 فزانه عالم مملی است و در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 این که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی
 و آن از عشق است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی که در هر چه است که فانی

درست هر چه بود و روی نظر و منظور در حق متشوق می باشد و در یکدیگر غیر قرآنی نه برستند و اگر کسی که میجوید بر یکدیگر میجوید
 با دروغت کرده مرا خدایه دل پاک این خدایه کنونی که با هم در این رویه زبان زلف بکنده زبان غمزه خنک برکت بکنند سر بر زلفه و توب
 بخوبی باشد خدایه از غمزه ای حیات کون بود و در این رخ زیبای تو مجرب شمع این غزل در بیان مظهریات است که درایت نیست
 الا درایت لایق نیست تا حق کرد و بکار او صاحبان و واجب باشد که ممکن آید باین در نه بکار آنی از عالمیان فرد و است غنی
 چنانکه خود کرده بیان حضرت جبرئیل و دانی مجرب بود که آن آفرینی غنی این یک از آنی از وجود عالم و عالمی مستقیم است و آنکه حق
 و ظهور کمال آسمانی است و قوس هر دو در این ملک که مرایا و جمال صفات اعتبارات و تهنیت همان شکستند که کمال
 کاف و بران بر تو خورشید وجود هر شیشه که بر منخ یا زرد و کبود خورشید در آن هم همان رنگش و نور وجود جبرئیل و دانی
 مجرب نیست و در این آفتاب غنی باشد بنور محسوس و حقایق این آینه بزمین از صفات متصوره و غنی زرات صفات
 حق در آن الوان اعیان چون نمایند که نور در الوان زجاج است که حجاب دست و چشم حسنها و جمالها و فضلا و کمالها
 آن کمال صفات تالی که بر این است ای بر قد تو بی آن چه حجب است بر آن تاب بر عشق تو در دست زلف که جهان شکست
 زلف است عشق که از تو خواست در روز نخست و در صنوعی که در آن کنی اقل صانع او بر نظر تو می آید اگر چه از در آن کن
 ادراک غافل باشد و در این عالم که در خلق ظاهر بر بند و حق باطن بر حق این آینه است که خلق در دست این بکنند و بکنند
 قدر از تو بخواهد که بر این بصورت غنی باشد همان چنانکه مطلق محقق بود در مطلق در عقیده مستور است و در باب عین الوجود
 که حق از خلق این بکنند پس خلق نیز مستور بود و حق بر آنجا آینه بپسندید بصورت و در این عقیده عین آنکه خلق از حق
 در خلق این بکنند و خلق این مطلق در عقیده و عقیده در مطلق و یکی از دیگری غرضی نیست و در وجود احد است این بکنند
 مطلقا و بکنند تا بکنند آن بجهت حق بکنند و بجهت حق بکنند و بجهت حق بکنند و بجهت حق بکنند و بجهت حق بکنند
 و در آنجا بکنند و در وجود است او از کثرت و خلوص نمی شوند نهایت نظر هم نهی و ادب و کمال و مطلقان و العینی که

نور حق شود و است نور العقل که شنود و حق مقفود است و العینی نور العقل است و حق خلق با یکدیگر از امور حیات
 و فی الواقع عین از جهان خود آنان همه باید که حسن خود را در آینه من این کند و باین وجود مطلق یک کس که کمتر خفیه
 از اسماء اطلاق و غیبی است نزول فیروز حسن خود را در آینه منی مختلف دید و در هر آینه بصورت من ابراهیم خود
 سایه مشوق اگر افا در برستی چه شد ما با و مناج بودیم او با شتاق بود و دردی بری رفان چه دردی که
 جز دردی تو می نیاید اندر نظم هر لحظه زهر سری رفی من خشت بر در یکدن جلوه بوجی یکم غرض این معنی
 دل غمزه انوار حال جلالت بروی نظر از غایت بکرست و است دل غمزه و نظر که در نیست و است که او غمزه و نظر است
 غایت عالی و حیرت از غبار اغیار که و تهللین بوم و است جز نقش رفعت درین خطبه که آن نیز از غمزه و نظر است
 در عالم وجود است در دنیا که بر تر ازین عالم ایام نیست و آن بجز از غمزه و نظر است که در خط و دل عالم است
 عالم خط و است که بر یکدن غمزه از آنکه که نه او قاری نیست این بود که بر از عالم نیست چون عالم این ایام و است
 در آن ایام که کماله قافیه و الدارین که احوال معنوی موافق اعتقاد اهل طریقت خصوصاً سلطان العارفین شیخ سیفی الدین است
 آنست که او را که حجتان و قافیه و است و در این از غمزه و نظر که غمزه و نظر است و است آنست که او را که است
 مخلوقات است از روی رتبه و در این ایام که از غمزه و نظر است و خلعت و غمزه و نظر است و در این ایام که است
 مناسبتی شود و بوی خلق غمزه و نظر است و در این ایام که از غمزه و نظر است و خلعت و غمزه و نظر است و در این ایام که است
 پیدا شود و بوی خلق غمزه و نظر است و در این ایام که از غمزه و نظر است و خلعت و غمزه و نظر است و در این ایام که است
 از ازدواج روح و بدن و فرزند وجود و در که او دل معنوی و روح حیوانیت و آیه شریفه و خلق آفران و است
 بکنند و در این ایام که از غمزه و نظر است و خلعت و غمزه و نظر است و در این ایام که است
 از غمزه و نظر است و در این ایام که از غمزه و نظر است و خلعت و غمزه و نظر است و در این ایام که است

بین المیزانین تا نزدیک گردانند بنام نهم می مقصود و آسان کرد بر نماش و بیان کن و گواهی ده که بکایت قرآن و کلام
 که در برابر عقل صدق و درستی آن بعد از آن فرمود که اما هر قول آن کسی است که گمان برده است آنکه حجتی ندارد بر حقیر که در دست
 زندگان خود را بر وجهی و اعتبار بکنند این را بدان و آنکه کسی که قایم باشد بچنین قول غلطی را بکشت نه خاتم داند و آنکه
 کرده است با قول خدا را آنکه فرموده وذلك لا بد من يدركه و آن الله لم يظلم به عبيد یعنی آنچه بشما رسیده از خدا را علم آن
 بواسطه کردار شماست و آنکه غفلت نیست که ظلم کننده یا بر بندگان و امثال این قول قرآن و حجت بسیار است و مثل که زواید
 از برای هر چه چون مرویات که اول غلطی باشد که او را قدرت درست است بنده بر چیزی از اموال دنیا و دانه خود را و این عالم
 و این عالم را کند و او را خواهد که بر بار رود و از برای دوستی بخرد که بهای آن قدرت ندارد و هیچ کس آن مستحق را
 با این قیمت و بهر خواه داد و چون بیارود و آن تمام را نیاورد و از عقوبت کند و آن خواهد که بدین دانا و عاقل
 و با صفا و فطرت که بکسی نمی آید سخن را و سوغ توان داشت زیرا که اگر می کند عین جور و ستم است و بگوید حق و می کند و
 خدا را چنین عمل می کند و منزه است باز ما هم فرمود که اما تقویض قول علی است که میگوید که خدا بی تقویض کرده است مانند کثرت
 اختیار و دهنی خود را و اهل کرده در حق ایشان و توبیخی در خستیا کردن او امر دهنی از برای او ننموده و در حقها کثرت
 و تقیض است که بعد از آن بخیرسد و وقت آن را در نمی آید مگر آنکه درین از قدرت غیر از کس نیست این سخن را تقیض آنست که میگوید که اگر تقویض کرده
 باشد تقیض اختیار و دهنی خود را بر بندگان بطریق اهل امر آینه لازم باشد که رضا داده باشد یا آنچه خستیا کنند بندگان او و موجب
 شوند بآن توانایی یا عطا رب و این سخن یکی از هر چه باز میگردد یکی آنکه بندگان آینه بر خدا بی تقیض و از آنکه نماند و در این قول
 این را خواهد و او باشد و نخواهد نه هر آینه و این سستی را امور لازم آید بر و حرم آنکه باشد تقیض که اراده او قاصر باشد
 از بندگی فرمودن ایشان یا آنچه اختیار کند او امر و نواهی آن کسی بر وفق اراده او تقیض مثل مردی است که بخرد بنده را از برای
 خدمت خود و فرمان برداری او امر و نواهی می دهد و کسی که مالک بنده را و قار و دها هر عظیم است و حکیم است پس امر کند بنده را

دهنی کند و عین ثواب نماید و هر یک است و فرمان برداری و سپردن او را با بیعت و بیعت فرمانی بر بیعت کند بنده
 خواه خود را و فرمان برداری کند او امر و نواهی او را و بی او و او را زوی خود باشد و چون خواه بر بیعت و بیعت او
 اطلاع یا بدیده که بدین سخن است که در هم بر تقویض تو امر را بجا می آید و بی که در هم خواهد آورد و زوی خود را بر بیعت و بیعت
 مقصود و هر یک است از برای آنکه هر حال است تقیض و تقویض را آن امر و فرمود که آنکس که آن میگوید که آنکه تقیض را تقویض کرده است
 قبول امر و دهنی را بر بندگان خود ثابت کرده است از برای خود عجز دهنی توانی و هر یک است بر خدا بی تقیض و هر یک که آن کند از خود
 و غیر او بطلان کرده است امر و دهنی را مستحق و آن الله اما قدریان از هیچ ابلاغ کرده اند که حضرت ابراهیم علیه السلام
 که متوجه عقین بود که با منوی می آید بر بندگی از حضرت سوال فرمود که آیا هست رفیق تو بفرست بقتضای نه آیت
 و قدر او پس حضرت در جواب فرمود که بخی خدا کی که شکست دانه را در زمین بر نه و آفریدی آدم را از کتب کلام که با هم
 از هیچ وضعی و فرو نیاید هیچ وادی و آن عرصه با هم و هر عالم که بقضا و قدر برود که عالم آن شخص بعد از آنست
 کلام حق نمی ختم بی مژدی درین سخن و خط را که ثواب بر شرب می شود بر امور خستیا بر نه بر امور اجبار بر بی حجت
 که خاموشی شایسته بر بزم بر آینه بزرگ کرد و خدا بی تقیض از شما را در حق شما در آینه که می کنند بودید و در آینه
 شما و قیوم که باز کردند بودید و بنمودید در هر چه از غلات خود با کراه و اجبار در آینه که آن بی آنست بر خط و خط
 شدگان آن شخص که بجز چنین باشد و حال آنکه قضا را نه ما را میوی آن امور حضرت فرمود که نه تقیض ترا تر حکم و از این سخن آن
 یا امر از او بی که گمان برده باشی قضا را که لازم است و بخت و قدری که واجب است و علم نه و اگر باشد تقیض و قدر جهان می که
 تو داده کرده هر آینه باطل باشد و تقیض را را انوار و ساقط کرد و عین ابرار و وعید شما را که آن تقیض است
 بنویس که کس بماند امر فرموده بندگان را از دوی خستیا را و ادن و خیر خست و نهی فرموده ایشان از زوی
 تر بنده پس حجت را باشد و دهنی خود را که می کند ثواب است و اگر عیبت و در دست و جفت است و بگوید تقیض و بندگان

في البعد

2

شدن غیبت برو و این مذکور است **چون** که گفته اند و آن پشیده شدن مساوی است برو و غیبت و این
 مرتبه غیبت **غزل** **و هم در غیبت سوال و است** ما شراشقی از جام ازل کردیم نوش تا ابد هرگز نخواهیم باز
 سستی بهوش آمد آوازی بگوشت بهوش جان ما بدان آواز ما اکنون نهادیم خوش از سماج قول کن در غیبت
 است نیست جان ما می غالی ز فریاد و خوش سقا در ده نعلی کنه نشو از تشنگی چون خم می دیکل اما آید از کوی
 بخوش باز که بخاک صده کرد است پیش خورشید تن با هر ما در پیش با میفروش روی هر است بر نمی نیاید آن نگاه
 مرد می باید که نشاند او را در خوشی کی تواند یافتن از پیش با خوشی **اگر** که با هر چه عالم را نیندازد ز هر شش
 از زبان مغربی آن یاد میگویند **مثنوی** باشد که او است از سخن گفتن خوش **شرح** این غزل است که به نثری و آنرا
 دیکل کن بنی آدم من ظهور من زیتهم شد هر عملی نفس است بر یکم که لای شهنشانی با کوی قهر چون فرار است
 پروردگار تو از فرزندان آدم از شهنشانی این فرزندان اینها را کوه کردیدش از انجمنی ایان را قوارگی
 کردند بعضی را بعضی کوه سخت گفت ایانستم پروردگار شما گفتند آری تو پروردگار عالمی و کوه اندیشم بار اقرار خود
 و نقد کرد اند از این سخن غیبت تغییر فرمود که بعد از خلق آدم جمعیت از خلق و راسخ فرمود پس چون کوه از ظاهر او همه در است
 او که خلق میشوند تا روز قیامت بعد از آن فرا گرفت شقایق از این جهان و آن وایت نزد یک عفات و آنرا
 نعمان سما کینند و بقولی بطلن نعمان خوانند و در بعضی گفته اند که از عهد محمد در دنیا بوده و آن زمینی است در و کوه
 هند و آن بعد از خروج آدم بود از بهشت و همچو نخست آن بر نه که بود از خلق آدم و قبل از آن در بهشت کجیت بوده
 در فضای کوه بر در بهشت است و عرض آن می هزار سال است و حق همه در بهشت آدم را از صلبش بیرون آورد و بر شال
 مودجهای خود در حیات و خلق و این آن فرمود و بوییت خود را بر این عرض که و این قبول فرمود و از این
 روایت او کرد و بعد از آن نهاد که یوسف جف القلم با هوکایین الی یوم القیامت که چون قلم در بر خود می

انسان است

از این کتاب می آید و آنرا نیز می نامند و این قلم تمام شده و قلم است جفاف پذیرفت و چون که
 ایشان خلق اند از آوازی بگوید که من نفع می دانم از اینجهت اگر سخن فرستند از استقامت عهد است چون در
 نفس کم و ذات نفوس فرزندان او که جان از روح حیوانیت تعبیه بود تا در عهد است هر ذره و ذره می که
 بیرون آید و در تعالی ارواح بدستند در مصروف مختلف چنانکه اختلاف مصروف ارواح بود تا هر روحی میبایستی که
 بآن ذره است در تعالی ارواح بود و بدان ذره التفات کرده در آن ذره اهلیت خطاب است بر یکم بعد از آنکه
 خطاب می باشد و بعد از آن در آن ذات خطاب هم فایده این بود تا در بر تو ارواح افتد از این زلفی از ارواح
 جواب نموانند ای راون محفل که بریند که طفل که از ما در ستودند بهیچ چیز جهان انس نیکو که با او خوشی نگرید
 بهر است که هنوز از سماج است بر یکم با او نیست چنانچه مولوی فرمایند **مثنوی** مایه برای آدم بود بهریم در بهشت آن نعمان
 بگویم که با نیت آن شکلی **مثنوی** می آید از آنها اندکی این رباب و چنگ عود را زانند که ماند جان او را **مثنوی**
 که حضرت گلشن العاقین شیخ صفی الدین آن در زمانی که در جلاست و یکیش عرض و افق کونین از ملائکه و فرشتگان آن بود که از
 این سوال می کرد که در روز است در کدام صف قرار گرفته بودید که بر اینست آن مجلس در خاطر است این سخن خود اعتراف
 می کرد و انصاف میداد **غزل** **و هم در جهان بود و وجود** ما سلاها مقیم دریا بوده ایم اندر هر چه هم اسرار بوده ایم
 بیا خوش فرم و خندان به هم دل بی نیت و شفت انجبار بوده ایم اندر هر چه مجاور و در کعبه مستکف با قلع راه وادی
 خوشوار بوده ایم پیش از ظهور این نفس تنگ کلمات ما عند لب گفتن بدار بوده ایم چندین هزار سال در اوج
 فضائی قدس با بر تو بال طیر و طیار بوده ایم و آن ترا در خط هوا است و آن با تراز ظهور و ز افکار بوده ایم
 هم در وجود ما با هر دو در گشته ایم هم در ظهور ما با هر دو در گشته ایم هم فقط که اصل وجود دوار است هم در نقطه دایره
 دوار بوده ایم با ما با شما که می کردیم و کی بی چند و چون و نیک و بسیار بوده ایم با من و شما که سر است ایم

۱۲۰

۱۱۹

۱۲۲

۱۲۱

فایق با مخلوق نموده فرموده که این اتفاق فلا تموا مع الله الا انتم اولوا الامر التوحید کی کرون است و شما و یکی
شدن آنجا و بگو اوسع الله افرو و اینجا فلا تموا مع الله الا انتم اولوا الامر التوحید شاید گفته اند که در اتحاد و نیست پس
هرگاه که یکی مطلق نصیر را منح شود تا هیچ وجه بدوی التفات نماید باشد و نه آنست که جماعت قادر نظران تو به کم نیست
از آنجا و یکی شدن بنی باقیها باشد یا که گویند چون هر چه جزاوت ازوت بر یکیت تالی الله عز و جل و اگر اهل خبا
خود بنو حق و اوقا بنی شود و غیره و نه پسند بی گفت و در حسین بن منصور حلاج و آنکس که گفت انا الحق سبحان عظمی غفرلی
الیه است بل دعوی نفی نیست خود با اثبات نیست غیر خود کرده اند و بهر المعلوم این سخن کلام از انجلی می باشد که هرگاه
باین منزله قریب رسید ارجین زهول از احاطه شش طلیات از و سر زنده **فصل دوم** در بیان روح عظم خبا که آن را بر
اعتقادات و طین در اصول الباب روح گفته اند که خود قسم اند و بهترین آن روح القدس است که آنرا روح عظم و نور خود
عقل اقول و اول ما صدر روح الله و نفس حق است نیز گویند و شک نیست که بنا بر حدیث اولی مخلق الله نوری و اولی خلق
القدس روح القدس روح محمدی است و هیچ یک از غیران و غیر آن نیست که بی ارتباط با آن روح عبرت بهر آن تفاوت مرتبه
رسیده و هر کس بعد از قابلیت خود اتصال از برای هر مؤمنین کمال موجود است اینجا یک گویی در حدیث صحیح از حضرت محمد
جفر صراحتی روایت نموده که ارواحهم من روح و جوت و ان روح المؤمن لاشته اتصالا بروح القدس اتصالا مع الشیخ
یعنی ارواح مؤمنین از یک روح اند و روح مؤمن هرگز نیست و بدست قدرت اتصال بروح خدا از قدرت شمع آتش با آفتاب و این
حدیث ظاهر می شود که هر روح کامل را اتصال روح القدس و چون میان روح مؤمن کامل و روح الله کمال اتصال بهم می رسد
آن مؤمن بمیزان القدس و اتحاد و رسید به اینست اتحادی که صدوقه حقه می گویند پس میتوان گفت روح القدس مبارک را اتصال
ارواح مؤمنین روح مؤمنین است که یکبارگی است می نماید و آن روح محمدیت و سیران نماید و آن روح با روح ابرار
بنا بر کمال اتصال ارواح با و از آنکه کمال آن روح مخصوصی ای روح عظم نیست چه در کوه جردن کلام می شنیدند و بدست

[illegible]

و هیچ مرتبه از نورانیست بالاتر از این مرتبه نیست و چون این مقدمه در محسوسات معتبر است بدانکه وجود
نوریت منوی و اشیا موجوده را در موجودیت غنی عقول همین مرتبه است اول لکن وجود وی مستفاد از غیر
چنانکه مشهور است از ادبیات ممکنات این پنج ماده جز باشد یکی ذات ثابت مکنه هم وجود وی که مستفاد است از غیر
بسیار غیر که مفیض وجود بوده است بر آن ماهیت و یکی نیست که انشاک وجود از چنین موجود بنظر با ذات وی
جایز است بلکه قدمت مرتبه هم است که ذات وی مقتضی وجود وی باشد بر وجهی که محال بود بدانند وجود از وی
و این حال و چه الوجود است بر نه هج و متعقلان و در این مرتبه جز باشد یکی ذات لاجرم وجود وی که مستفاد است از آن
ذات و معلوم است که انشاک وجود از چنین موجود بنظر با ذات وی محال باشد لکن بنا بر تعاریفات وجود و تصور انشاک
وجود ممکن است از ماهیت مرتبه است که موجود باشد وجودی که عین ذات است نه وجودی که مفیض از است چنانکه مقتضی
وجود نیز که هیچ شبهه نیست در آنکه حقیقت وجود در غایت وجود از عدم و هیچ جز از عدم این مقدار در مرتبه است بر آن
فی کل نور و ظلمت و درستی است در غایت و هیچ جز از ظلمت این درستی نیست بل همچنانکه نور بذات خود نوریت ممکنات
که نور مظلم و تاریک باشد حقیقت وجود نیز بذات خود موجود است و محال است که عدم هم نیست باشد و در این مرتبه که شکی با او وجود
موجود است و دیگر اشیا با موجود شدن به نسبت قابلیت چنانکه دانسته شد که نور بخود روشن است و دیگر چیز با او روشن شود و در اینجا
بنا بر این ذات وجود تصور انشاک ممکن نشد و هیچ مرتبه در موجودیت بالاتر از این مرتبه نیست و تصور نتوان کرد در این
حال ابر الوجود است به غایت و این مرتبه صوفیه که این ان موضوع خود را از پنجه اول گفته اند که در این وجود وجود
مختص است یعنی در وجود و جز نیست یکی ذات هم وجودی که در این ذات است بلکه در الوجود محض وجود است تا به مرتبه است
خود و در صوفیان موقوفه انداختن ذات و ابر الوجود و مشهور است و این مقدار که در الوجود عین وجود است میان طایفه
موضوع منقح است باینکه در عین حال از مرتبه با آنکه در الوجود در الی مرتبه وجود است چنانکه هیچ مرتبه وجودی است از آن

اعلی آویخته باشد که اگر مرتبه بالاتر از آن باشد آن مرتبه بود و الی این حد و گفته شد که مرتبه علی اقوی موجودیه مرتبه
است که موجود عین وجود و چه از اتفاق بیان مقدار مذکور متعقلان طایفه اول که هیچ شبهه اند و راه بر این است در این صفت
و این صفت چنین گفته اند که بدلات عقل مکنه که ذات ابر الوجود حقیقت وجود است و هم فعل و افعال که در الوجود و در یکی
باشد یعنی ذات که امری بود که او را کلیت و عموم عارض نموده بود زیرا که وجود هم یکی در خارج یعنی صورت غنی و پس لازم آید که
و ابر الوجود در مرتبه باشد از آن امر کلی و عین در مرتبه ابر الوجود است چنانکه مشهور است بلکه ابر الوجود باید که فی حد ذاته متعین باشد یعنی
متعین وی عین ذات وی پس چنانکه وجود وی عین ذات وی است تا به مرتبه وجودی که مرتبه تصور صورت نموده و باید که در الوجود است
نورانیست تا به مرتبه که تا به مرتبه عین است که غیر از مرتبه است حقیقت وجود نیز بذات خود متعین و در واقع بذات خود باشد
و نیز در حد حقیقت وجود و در غایت حقیقت وجود در ماهیات ممکنات از قبیل حالات بوده اند این مقدمات محقق شود که ابر الوجود
ابر الوجود است و در از مطلق در این است که عارض ماهیت نیست بلکه فایده ذات و متعین است و از این مقدمات معلوم کرد که ابر الوجود
لفظ وجود در الوجود و می باشد زیرا که وجود در عارض ذات و نه جز و نه غیر بلکه موجودیت اشیا است که این را به جهت
حقیقت وجود و حقیقت و از آن جهت بر این بر توبت نه آنکه وجود در این برای ضمیمه است و در این صفت این تا به مرتبه است
با آنکه در عقل با کسی رسیده اند و طایفه صوفیه موضوع یکویند که در اوطاف و طایفه طریقات که در آن طریقی می باشد و در این صفت
و در این که در عقل از آن که آن ماهیت است چنانکه حوال از آن در آن مقولات و در آن مقولات عارض اند و در آن مقولات متعین است
که حقیقت وجود که عین و ابر الوجود است نه کلیت و نه جزئی و نه عام است و در خاص که مطلق است از غیر و در آن حدی از قبیل المطلق
مترقی است بر آن فی کس که در باب عقولیه و عقولیه کی طبعی و کلامی گفته اند و آن حقیقت در مرتبه اشیا که موضوع و آن به وجود یکی و ظاهر کرده است
باینکه یکی که هیچ جز از آن حقیقت فانی نیست که اگر از حقیقت وجود واقعی الی مطلق وجود و موضوع نیست و هرگاه که آن حقیقت ملاحظه شود
باینکه اطلاق که مذکور شد از حضرت احدیت مبالغه علقی نموده و هرگاه که ملاحظه شود باینکه اشیا که هیچ جز از فیض و تعینات در مرتبه است

ما لا ينظر الوجود وعلوه اعتبار الشيء ليس باعتبار عدده وذلك المعنى يستعمل في الماهية والعين الثابتة وهو ليس بوجه بالذات بل بوجه
 بالعرض لوجوبه لا لا يتبع الوجود بل كل يتبع الظل الشخص الشيء الذي الشيء ومن هنا قيل ان الانسان للثابتة ما شئت
 الوجود ان في الوجود استيعابها انهم ولا وكذا ان الله بها من سلطان سوال هناك ثبوت الشيء للشيء في فرع السبب المشتبه
 لكن الوجود وانما هو ثبوت الشيء لثبوت الشيء حجاب الوجود ان غير ذلك الشيء الذي لا يكون ان زائدا كانا شيئين احدهما
 ثابتا الاخر سوال لا ينبغي ان يكون الشيء الماهية في الأصل في التحقيق يكون الوجود معنى اعتبارا بانما نعتا امته لا ناعل حتى يجرى في
 المذكور في البهتان جملتها ان الماهية انفسا الوجود اليها او باعتبار الوجود معها او بصورتها بحيث يمكن انتزاع الوجود عنها غير موجبة
 وانما اذا احتجبت بهذا الامع اعتبار الوجود وان كان بعد الوجود فوجبه وجوه ولا معد وفادان لو لم يكن وجودا ولا اعتبارا
 ولا انتزاع الوجود منه وما لم يتجلى بهيته لا يمكن ثبوت وجودها ولا انتزاعها اليها ولا اعتبارها معها ولا انتزاعها لاثبتت شيئا اخر
 وانفسا الماهية باعتبارها معدا او اعتبارا واعتدا وما شئت فسمه فرع لثبوت السبب لفرع المنظم اليه والمعتبر عنه المستخرج عنه وما
 استند اليه في ذلك الظاهر مقتضى ان لا يوجب موجبا صلا فقد ثبت بتحقيق ان اصل الحقيقة في الحقيقة والمحقق المتأصل من الوجود
 لا غير ما احسن قولنا العقل الشيء المفطر يشهد بان الماهية اذا كانت موجودة بنفس وجودها لا قبل وجودها وجودا آخر كما يكون الوجود
 بالذات وبالأوصاف انفسا لا كما لا يتصل الوجود بالفضل الماهية كما ان المضاف بالحقيقة هو نفس كذا فلا ما هو المضاف اليه من حيث
قول وايضا لما كانت في الأصل دون الوجود وكان الوجود اسرا اعتبارا بالما يتفق بين الوجود الخارجي والوجود الذهني والاعتبار
 دون صدورهما لا تارة الماهية بعينها متخفظة التعريف فيهما فيكون بينهما وبينها وبينها ما غير مختلف كذا عن الحكم عليها بالوجود على ذلك النقطة
 وايضا موجبة في الماهية على ذلك العقل ان كانت عبارة عن نفس الماهية من غير اعتبار قيد زائلا وشرط فيكون كل ما يقتضيه
 الماهية مثلا تنصرت انما موجودة ولا يمكن فرق بين قولنا الانسان انسان وقولنا الانسان مسجود والتأني باطل بالمقدم
 وان كان عيانا عن انفساها الى وجودها والتبعية لا حقيقة الا في حق الطرفين في نقل الكلام الى وجودها فيكون الوجود جليا وان
 كانت عبارة عن كونها بحيث تشبه الوجودها وتطابق فيكون موجودة بهذا الكون لا بالذات ويكون الوجود بالذات من كونها على هذا
 الحقيقي دون نفسها بما هي في النوع الوجود الوجود الكون كذا اذا استنادا الى الجمل صدر الذي يمتحن بن ابيهم لشيء اخر اطال الله فينا

[illegible]

کتابخانه آستان قدس
کتابخانه آستان قدس

[illegible][illegible]

هذا هو من افعال الله
 القدر في الدنيا
 ابراهيم
 آية الله في العالمين
 محمد علي
 باقر جواد الزمان
 نقضتم
 وانقضاء العلم
 معنى

و رستی از راه صحرای مدینه و باطن
و در آن می بود و در آنجا
بنای رستگاری
الغالب

وهنا ما يكون بالاضاف ان يقال احد قياسي لا كذا لكونه بالحق والبقى ولا يتبعان في شئ واحد من جهة واحدة وبغير شرط وفيما قيل
ان يكون الكثران جبريين والاضاف الحقيقي لا كذا فافهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد
افهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد من جهة
واحدة كما دلت من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد من جهة
الاضاف الحقيقي لا كذا فافهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد
وهنا ما يكون بالاضاف ان يقال احد قياسي لا كذا لكونه بالحق والبقى ولا يتبعان في شئ واحد من جهة واحدة وبغير شرط وفيما قيل
ان يكون الكثران جبريين والاضاف الحقيقي لا كذا فافهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد
افهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد من جهة
واحدة كما دلت من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد من جهة
الاضاف الحقيقي لا كذا فافهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد

الاضاف الحقيقي لا كذا فافهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد من جهة واحدة وبغير شرط وفيما قيل ان يكون الكثران جبريين والاضاف الحقيقي لا كذا فافهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد من جهة واحدة

متساويان ان اختلفا بالقدم والماضي من ضرورات حقيقة ان حقيقة الزمان اتصال امر متجدد متفق لانه فافهم لا يمكن
ان يكون لهما الا متقدما ومتأخرا ومع وطرف وجودهما انهما انفسهما في قبلته وقبل وبعد ترويعا ومع باختيارين في الزمان
والقديم ولا يتقدم الا انسانا فافهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد من جهة
واحدة كما دلت من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد من جهة
الاضاف الحقيقي لا كذا فافهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد
وهنا ما يكون بالاضاف ان يقال احد قياسي لا كذا لكونه بالحق والبقى ولا يتبعان في شئ واحد من جهة واحدة وبغير شرط وفيما قيل
ان يكون الكثران جبريين والاضاف الحقيقي لا كذا فافهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد
افهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد من جهة
واحدة كما دلت من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد من جهة
الاضاف الحقيقي لا كذا فافهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد

الاضاف الحقيقي لا كذا فافهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد من جهة واحدة وبغير شرط وفيما قيل ان يكون الكثران جبريين والاضاف الحقيقي لا كذا فافهم الحاصل علمه والركب من اقسامه او ليس كذلك ولا كذا كذا في شئ واحد من جهة واحدة

كل شيء وانما قيل الاشياء كلها على شيئين **الفاعل** والغاية وقد قيل ان فاعل الكل هو عينه غاية الكل وجودا وعقلا
وقد قيل ان معاني الصفات كما في الالف فانه مبدأ لكون الصفة الالهية من النطق بصوت الالهية لا ياتي من غير الله وليس له اصل
في النطق الالهية من حيث هي الغاية التي يتوحد بها النطق كذا من حيث يتوحد مع المادة فيكون الانسان في صورة من حيث يتوحد
تكملة منها في فعله ومن حيث يتوحد في الحركة في فعله فاذا قيلت تلك الوجودات الى المادة كانت صورة واذا قيلت الحركة كانت
متممة وغاية اخرى فاعلم بانها لا بد من الحركة في صورة الكسب وغاية بعينها لانها لا تكون في صورة الا بال **فصل** اذا نظر في حق النظر في
الغاية من حيث هي الغاية الحقيقية عين الغاية الفاعلية ذاتها من حيث وجودها انما الغاية هي الغاية لا الغاية التي هي الغاية
فان الغاية مثلا فاعلم ان الشئ فاعلم ان الشئ في اول ان يشك في وجود الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
تخيلا هو الذي ياكل فيصير ما هو جودا فالشئ من الغاية الفاعلية بما يجوده فاعلم ان الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
المرتبة على الفعل فاعلم ان الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
الغاية في **فصل** اذا نظر في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
بالفعل في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
الجزء في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
في الاستحالة والتشكلات ولما غاية قريبة صوص في هذا وهذا الفصل الاستحالات وتوارثت الصور على الاستحالات حتى
انتهت الى صورة اخرى في غاية وجوده بغيره والغاية ايضا فاعلم ان الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
من الاشياء ما يكون ليس هو في الاشياء بل الاشياء في الاشياء فاعلم ان الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
وقد قيل ان الصفة كما تحصل من الفاعل ليست هي المادة كذلك قد تحصل من غير شئ كذا المادة بل هي على مبدل لا بد من
وجودها في الفاعل من غير مادة قبل وجودها ومن هذا القبيل الصور الخيالية والصادرة عن النفس كما في ما ياتي وما يمتنع فيه
الاسباب يكون علته في غير علته وجوده اعني بسببه المفاضة وما يمكن الا الفاعل والغاية كان ما هو لم يمتنع
شيئا واحدا **فصل** الفاعل قد يكون بالفرق كما هو قيل في الشئ وقد يكون بالفعل كما هو قيل في كذا المظنة في

جزئيا

وغيرها كحسنة عاملا كقيل الفاعل لمراد فاعلم ان الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
مع الامثلة وقد يكون بالغا شكا الطبيب العلاج وقد يكون بالعرض اما لا يوصف بما هو فاعل حقيقة كذا في الكتابين علاج فان
العلاج بالذات من حيث ان الطبيب لا يوصف بالذات انما يوصف بالعرض كذا في الكتابين علاج فان
لا يوصف بالعرض وعلم بالذات استغنى عن الصفة وبقي نقصان الحارة ومن هذا القبيل كون الطبيب فاعلا للصحة وكون غيره فاعلا
على سقوط الحارة والذات على الذات والذات على الذات استغنى عن الصفة وبقي نقصان الحارة ومن هذا القبيل كون الطبيب فاعلا للصحة وكون غيره فاعلا
حركاته فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
يوصف بطريقه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
حصل الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
سائر ما يوصف في الاشياء فان من ليست على الحقيقة **فصل** الفاعل قد يكون بالطبع وهو الذي يصدر عنه الفعل ولا يكون من شئ كذا في
ويكون فعله لا يوصف بالذات والذات على الذات استغنى عن الصفة وبقي نقصان الحارة ومن هذا القبيل كون الطبيب فاعلا للصحة وكون غيره فاعلا
الاختيار فيكون فعله لا يوصف بالذات والذات على الذات استغنى عن الصفة وبقي نقصان الحارة ومن هذا القبيل كون الطبيب فاعلا للصحة وكون غيره فاعلا
الذي يصدر عنه فعله لا يوصف بالذات والذات على الذات استغنى عن الصفة وبقي نقصان الحارة ومن هذا القبيل كون الطبيب فاعلا للصحة وكون غيره فاعلا
مشتركة فيكون فعله لا يوصف بالذات والذات على الذات استغنى عن الصفة وبقي نقصان الحارة ومن هذا القبيل كون الطبيب فاعلا للصحة وكون غيره فاعلا
فان الفعل ويكون شئ لا يوصف بالذات والذات على الذات استغنى عن الصفة وبقي نقصان الحارة ومن هذا القبيل كون الطبيب فاعلا للصحة وكون غيره فاعلا
وهو الذي يصدر عنه فعله لا يوصف بالذات والذات على الذات استغنى عن الصفة وبقي نقصان الحارة ومن هذا القبيل كون الطبيب فاعلا للصحة وكون غيره فاعلا
لا يصدر عنه فعله لا يوصف بالذات والذات على الذات استغنى عن الصفة وبقي نقصان الحارة ومن هذا القبيل كون الطبيب فاعلا للصحة وكون غيره فاعلا
فصل في الاشياء التي لا يكون لها فاعل من حيث هي الغاية الحقيقية عين الغاية الفاعلية ذاتها من حيث وجودها انما الغاية هي الغاية
فان الغاية مثلا فاعلم ان الشئ فاعلم ان الشئ في اول ان يشك في وجود الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
تخيلا هو الذي ياكل فيصير ما هو جودا فالشئ من الغاية الفاعلية بما يجوده فاعلم ان الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
المرتبة على الفعل فاعلم ان الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
الغاية في **فصل** اذا نظر في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
بالفعل في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
الجزء في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
في الاستحالة والتشكلات ولما غاية قريبة صوص في هذا وهذا الفصل الاستحالات وتوارثت الصور على الاستحالات حتى
انتهت الى صورة اخرى في غاية وجوده بغيره والغاية ايضا فاعلم ان الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
من الاشياء ما يكون ليس هو في الاشياء بل الاشياء في الاشياء فاعلم ان الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون
وقد قيل ان الصفة كما تحصل من الفاعل ليست هي المادة كذلك قد تحصل من غير شئ كذا المادة بل هي على مبدل لا بد من
وجودها في الفاعل من غير مادة قبل وجودها ومن هذا القبيل الصور الخيالية والصادرة عن النفس كما في ما ياتي وما يمتنع فيه
الاسباب يكون علته في غير علته وجوده اعني بسببه المفاضة وما يمكن الا الفاعل والغاية كان ما هو لم يمتنع
شيئا واحدا **فصل** الفاعل قد يكون بالفرق كما هو قيل في الشئ وقد يكون بالفعل كما هو قيل في كذا المظنة في

الاشياء في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون الشئ في حيزه فيكون

[illegible][illegible][illegible]

وايضاً الوضعية سطحاً اشكالاً من رتبة خطوط غير متساوية كل منها من رتبة اخرى او من مساوات القطر الضلع وقد ثبت بطلان
 في الاصول الهندسية والقطعية وايضاً قد ثبت فيما ان كل خط يمكن تنصيفه فلو تركب الخط من اجزاء او من عدة الزوايا المتساوية او من الزوايا
 وايضاً كل جسم من رتبة الهندسية على مستقيمة المفادير ولا يوجد في الاجسام على البصر في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 قد بين بطلان بديهيات اخرى وبهذه كثير من الاجمال ذكرها الكنايع ان فيما ذكره في الفيزياء والحق في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 فالحال في الباقية اجساماً صغراً اصلية متساوية غير قابلة للقسمة لانها كثيرة لان قبول القسمة لانها كثيرة ثابتة للجسم
 انها تتركس في القسمة وذلك لان الجسم المشترك بين جميع الاجسام ممتدة نوعيته مستحصلة في الخارج وانما يختلف افرادها من حيث
 هو افرادها باصور متضاربة اليها من خارج وقد تم في بحث الميتة بيان الفرق بين الجسم العيني الذي هو مادة الانواع وبين الجسم العيني الذي
 هو نفس الفصل على رتبة متضاربة بالقياس على المبدأ الاول ومتممات داخلية مضمونة بالنسبة الى المبدأ الثاني في حيث اذا خالفت
 جسمية او كانت باصور متضاربة سواء كانت جواهر صورية او اجزاء او اجساماً فانها كانت اجساماً في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 الفرق بين رتبة العيني وما ينفصل كثيراً وبالمجالة المشبهة ان الصناعات في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 عقل وعقضاءها اجزاء واحدة بل هي رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 الاختلاف في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 الطبيعة منفصلة واحداً بل يتحقق في العين ولا وهم وذلك ضروري لطلان بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 لان النظر في جسمه في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 جزئياً فانها في كل رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 المقادير التي هي ضرورية في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 الاجسام لو كان بيضاء طبيعية واحدة كانت كبر لا تشكل الماشي فيحصل منها في خالية والمادة والادراك في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 يكون منفصلة واحداً في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 الامر في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط

هذا هو المطلوب

امروم واحد بسيط لا تركيب فيه يوجب من الوجه بل من حيث جوهري يستحق سائر حيث اضافته وجوباً للصورة والقياس في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 واما جوهرياً بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 والجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 قابل للفصل والاصل في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 باقية في كل جسم من حيث جوهري جسمية جوهرياً وحيثاً وجوباً وامكان والشيء من حيث هو بالقياس الى الكبر من رتبة بلان الجوهري في كل خط
 لان مرجع القوة الى امرها في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 الشفافية ومنشأ واجتماعها في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 والقوة وتزيد في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 ولكن ليست على ما كنا بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 لمرادها من مبدأ والمبادئ الطبيعية في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 فلا يمكن ان يكون شيء من اجسامها في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 للفعالية وللصناعات والقوى والقبول ولا القسمة في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 يكون مادة الكبر في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 الصناعات في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 صورته وكذلك في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 للجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 اخرى وتيسر بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 خطرات اولها المذكورة في الفصل في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط
 زجورته باجهر في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط في رتبة بلان الجوهري في كل خط

ان يكون ذات جزئين باحدهما يكون بالفعل والاخر يكون بالقوة لا يجزئها ان يكون ذات جزئين ولا استعداد له كسنة
 المركب ليس للمادة والقوة بل كسنة لا ينع البسيط اماها بمنزلة الجنس في الفصل في نوع بسيط جسيم هو فصله انه مستعد لان ينجب الشيء
 محمول ولا كان كركب من الغالبية ومن الخصائص التي بها قابلية من اقواله ان لا يكون مثلاً ذلك الخاصية لعمود عليها من القوة
 او كون من تلكها شئاً شبيهاً من الحاصل في ما هو بالقوة يكون بالفعل وبما هو بالفعل يكون بالقوة كل شئ او لا شئاً يخص على وجهين المذكورين
 القوة مستان عن القوة المحسوسة في ما هو بالقوة لا شئاً وقصور انما في الوجود العيني ان كان له ان يكون ذاتي عارضة تحت نظر الذات
 قصور الماهية بحيث يمتنعها من مرتبة الذات والهيئة **وقيل** ان جسم من الجواهر لا يفرق في نوعه كمال او قصور في اوضاعه وانما في كماله
 وانتقال من حال الى حال فذلك في المبرح وسهال عرض فانه الفلاس وان كان بالفعل من جهة جوهريته فكذلك في كونه وبقائه في نفسه
 وجسمه انما الفلاس ان في القوة من جهة لوضعه في العالم لا في القوة بل في العالم كما ان الجسم من سائر الاوضاع فلا يثبت في جهة القوة بل في شئ
 فصل القول والامكان في الحقيقة في هذا العالم لا ينع المادة ولكن تلك المادة بما هي مادة لا يفرق عن كونه بالقوة ولا يكون امراً بالفعل ولا في
 قبول الاشياء ولا في استعداد شئ ما لا يمكن مادة في كونه من جهة ما يكون بالفعل ومن جهة ما يكون بالقوة وقد فرضت بسببته
وقيل ومن هذا يظهر ان التركيب بين المادة والقوة الخاصة على شئ ما شئ واحد في الحقيقة جنة ان الخارج ان كانت الشئين كما
 كل واحد بالفعل ولا يمكن احدهما بالقوة والخصائص الفارقة بين هذا التركيب الذي للشيء البسيط من الجنس والفصل حيث يستعمل في ما بالقوة
 المحسوسة والفرق بين هذا التركيب الذي للشيء البسيط من الجنس والفصل حيث يستعمل في ما خارجاً والاخر عقلياً ان المادة توجد في الخارج دون
 القوة من وجه وان لم يوجد بها امر مادة كالنفاذ في مادة وجبة النبات بدو الحيوان مع انه مادة في كونه بالجنس نوع البسيط كما ان فاته
 لن وجوده بدو شئ من القوة السوداء والبيضاء وغيرها فامر وانتم وهذا من تحقيقات التي استدلنا من استعدادها في كونه **وقيل**
 المادة لا تستنبط القبول الاشياء الحسية والابعاد المقدارية وتخصص الاحيان والجهات وحصول الفصل والفصل والوجه والقدر بالذات
 بل انما تستنبط الشئ من تلك الاوصاف بالعرض بعد تعينها المستفاد من قبل القوة وان كانت ذاتاً لا ينع من الاوصاف التي هي من اوصاف المذكورين
 فصل القول في اسئلة القوة في جنس الاصل لها وحدة شخصية ذاتية ووحدة انشائية فافاضل الاصل ان كانت عند الوحدة الانشائية
 بدون نفي ذاتها وانما في كمالها عند ان وحدة الاصل في كونه الوحدة الشخصية ومساواة في ما ولا جرم لم يبق ذاتها جرم الاصل

ان كان التركيب بين القوة والقوة

ان كان التركيب بين القوة والقوة

قادة لها من جنس الاصل واحدة وذات متعددة بتعدد جرمين من جهة القوة جميع المراتب في ذلك ان كانت القوة والاختلاف في جادة
 بعدد شئ من منها بل ان التسلسل في المراتب المتعددة ولا متكررة بتلك الاصل انما هي المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة
 والوحدة انشائية والاختلاف في الاصل انما هي المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة
 في الشرق والاختلاف في الغرب الماهية وحدة ذاتية بجماع انشائية ما وجدها في الجهات المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة
 الموصوف في الواقع في تلك الجهات والاختلاف في الذات في حدتها الشخصية لا ينافي ان يكون الاصل انشائية بل هي عين في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة
 لأن وحدتها انشائية بل هي عين في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة
 مله في غير ذلك بل هي عين في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة
 اذا حصل جميع تلك الاشياء من جهة ذاتها في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة
 ما يحصل في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة
 ولما ان القوة القريبة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة
 الاقوى فالقوة تاشع ثم جارية بعد ذلك بتبني الان ينقل من ملاقات القوة الفاعلة المتفانية فيصير فاعلاً في المادة الاولى البسيط استعداداً
 نحو صورة واحدة حتى تطل خارجاً في وجود ذلك القوة بل هي عين في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة
 صورة ما مطلقاً في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة
 في هذا الشأن نفقس وبجسبه مستمرة في الاشكال طولاً بعد طولها واما لا ينع في الجاهل بتبديله في جميع الصور التي للاعضاء والاشياء
 ذلك هو في كل العدة الشخصية للقوة المطلقة للاستعداد المطلق بنفسه في حقيقته ما من اقل العلم في الجاهل في كل حال في العالم المتشابهة
 كل مرة وحدة الشخصية ووحدة مادته التي هي قوة محسوسة مستمرة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة
وقيل ان وجود المادة تابعة لوجود القوة في مضاف عن القوة وان كانت مستعدة عليها من وجه الاستعداد ما بالفعل لها استعداد على ما
 بالقوة كما في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة
 فالقوة على الوجهين فاعية للصورة الطولية وقدرتها والقوة على الطولية وقدرتها والقوة على الطولية وقدرتها والقوة على الطولية وقدرتها والقوة على الطولية وقدرتها والقوة على الطولية وقدرتها
 الشخصية في كونه في القوة المستمرة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة في الجسم على احوالها من المتشابهة في المراتب المتعددة

ان كان التركيب بين القوة والقوة

ان كان التركيب بين القوة والقوة

والحق عليها فاجابة للصوت الغبار وكذا متعاقبة الى ان يقال ان الصوت لا يسطر او يسطر في وقتها
من بسيط الى بسيط حتى ينزل الى الركب فلا يزال الاستعدادات فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
والغريب في تلك الحيات والقبض في البسط للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
من وجوبه في عدم كونها حادثة في الاخرى واسطة مستقلة والاشكال منها التقدم من الجميع وتزيلة في باسطة فاجابة للصوت في وقتها
الصوت في وقتها واسطة مستقلة في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
بما هو مستعد فيكون سببا لوجوده او مستعدا في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
مع قطع النظر عن الصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
حيث هو مستعد في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
باعتبارها مستعد في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
الشيء هو الصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
ام الصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
الطبيعة في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
الاجزاء في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
على الصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
المستعد في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
مستعد في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
واذا بطل كون احد ما علة للاخر فيكون كلاما معلوما في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
خرفا في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
عنها بواسطه الاخر في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها

لم يكن الثانية بعد ذلك المقام ويكون خرفا في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
سكون اعم من متعاقبة في افادة وجود المادة وجدت من تلك العلة بواسطه صوت غير عينه لانها رقا للمادة الا بوجه
صوره اخرى مثلا فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
والصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
كون الصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
لها والمفيد لوجوده في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
العلة في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
العين في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
الوجه في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
من كل جهة في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
فانها ان يكون مستعد في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
تحصل المادة في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
مستعد في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
الجسمية في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
لاشركت الاجسام في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
الاول في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها
لم يختلف في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها فاجابة للصوت في وقتها

في وقتها

في وقتها

[illegible]

تعالى ذكره ومنها آية النفس فانما لما كانت جوهرا لم تكن لها من هذا القوة والاستعداد المحال على العقل كالمادة
 بيان مستفاد في المقصد الثاني فلا بد لها من مكنى عقل فخرج لها من القوة الى الفعل من النفس المحال ولا بد ان يكون
 عقلا بالقوة والا لكان معطى الكمال قاصدا عند الاحتياج الى تخرج آخر ونبت الى العقل وعاقب بالفعل ثم الى الله المستطاع
 آية الحق من مجرد وجودها وانقادها الى خالق حافظ للزمان ومحدد المكان ومفيد لجسم يعمل حركات عن قوته
 غير مستهينة لما شأنا الله لتنظيمه وجعل كل حادث ولا بد ايضا ان يكون غاية هذه الحركات والاستقالات امر عقليا
 لا يقع تحت تغير نقصان كما سينبته فيما بعد فالحوادث على وجودها على رعايتها يكون مقلد ساعن الحوادث والا فلو
 والعدو والنقصان والفقر والامكان وهو الحق جل ذكره كبريائه **اصل** بشرنا لا بد لاي راد عنها واسرعها في الوصف
 واغناها من ملاحظة الاقضية طريقا ليقدر الصديق الذي يستشهد به بالحق على كل شيء لا يغير عليه فيشاهد
 جميع الموجودات في الخفة والهيبة ويعرفون في اسماؤه وصفاته وانما من شئ الى راد في العالم عالم الاسماء الالهية
 ولم يصل الى الحق سبحانه ان كل ممكن فهو زوج تركب من ذلك الماسك بنسبنا صلي الله عليه وسلم عرف الله
 فقال بالله عرفته الاشياء وقال امير المؤمنين عليه السلام عرف الله بالله وفي هذه الطريقة السالك والمسلك
 والمسلك منه والمسلك اليه كله واحد وهو البرهان على خاتمة تعالى شهد الله **اصل** لا راد له الا هو وهذه الطريقة في الحكم
 الشرف طريق معرف النفس كاشير اليه يقدر عليه من عرف نفسه فقد عرف ربه عرفكم بنفسكم عرفكم بغيره وهذه يكون
 المسافر على الطريق فيمتاز عن سائر الطرق بهذا الوجه ويوجد سائر الطرق الاقضية على تفاوت مراتبها والى تلك الانسان
 يقولون وهل سبيلهم الى انما في الافاق وفي انفسهم حتى يتبين همتهم في السكون لا كيف بين يديهم انهم كل شيء شهد
اصل واذا قد ريت في الاصول عدم موجودية ما سوى الوجه بالذات استغنية عن نفى زيادة الوجود على
 فانه تعالى ولكننا نقول مع التنزل لو كان حقيقة تعالى غير الوجود لا اقتضاه الوجود في وجوده تعالى عن ذلك او نقول
 لو كان وجودا لا عليه يمكن وجوده خازن وقطع النظر عن العمل من وجوده وكل ما كان كذلك فهو فقير محتاج لان
 انصاف بالوجود على ان يكون بسبب لا يستلزم تقدمه الشيء بالوجود على نفسه فحين ان يكون بسبب غير فيكون مفتقرا

منها الصانع

انما هو الحق

الذي لا غير هف بل نقول انه يعجزان الامامية لم يسموا بوجه الحق سواء كانت متشابهة وغير متشابهة والا كان العقل
 ان يحلله الى ماهية وجوده ويحكم بغيره الوجودية ومرتبة الميت من حيث هو مع مرتبة من مراتب نفس الامر فلا يكون
 وجودا تاما كما كنا غنيا من جميع الوجوه هف وايضا كل مهية نفس نفس هف لا يكون لها من ليات كل في الامكان بعد ذلك ان
 بخانه مهية فلا يجوز ان تكون تلك المهية مستغنية لذاتها والا لم يكن هذا واجبا لذاتها ولا واجبا لغيرها ولا مستغنية
 نفس الوجود فيمكنه من نفسه وقد فرضت واجبه هف كذا افاد بعض الحكماء **اصل** واذا ليس له سبحانه ماهية سوى الوجوه
 فلا يكون له من الوجوه والا لكان الوجه للمناجاة العينية من حيث هو وجوده من حيث هو وجوده هف وكذا اذا كانت ذاتها ذاتها
 واذا استحال ان يكون اجزا هف اذ لا يتقدم عليه شئ فليس له اجزا هف اذ لا يتقدم عليه شئ فليس له اجزا هف اذ لا يتقدم عليه شئ
 فاقام من غير يتقدمه ويحققه تحقيقا وبه يتحقق غنى عن العالمين وايضا من جواهر الوجود وقد بينا ان الوجود لا
 من له لا حينا ولا ذواتا وايضا انما ان يكون شئ من اجزاء الوجود الا انه فيكون الغنى بالذات تلك الحين من غير الاحتياج الى شئ لا يكون
 الكل عين الوجود الا انه من دون ذواته الحين والكل اذ لا يكون شئ من اجزاء الوجود العقل تحليل كل منها الشئ ووجوده ولكن ان يكون
 الكل كذلك مع اننا قد بينا بطلان ما ايضا ان كان شئ من اجزاء الوجود مستغنيا او فحين مستغنيا عن الغنى بالذات وسبب ذلك
 كان كمالها فقره مستغنية الوجود فلا يكون شئ منها موجودا فمرتبة خاتمة فاما ان يستغنى عنها في ذلك المرتبة وتيمم به هذا فلا يكون شئ
 منها جازا ولا فلا يكون غنيا بالذات بل ولا موجودا في ذلك مرتبة هف ونقول مع الاستناد الى البرهان وقد تقدم في انفسهم ان
 البرهان هف وهذا البرهان مما لا يفتقر الى **اصل** واذا ليس له سبحانه وجودا فلا غنى عن ذلك ولا شئ ولا قدر بل مفرق تشابه في الفرق
 التمايز والاشتقاق والتقدم اذ لو كان متماثيا لاشئ من ذلك كان يستغنى عن مرتبة فيكون فاما ان لها مفتقرا اليها بما هف فلا جرم
 حد ولا يفسد بهم ولا يحيطون به علما وعنت الوجه الحق **اصل** واذا ثبت ان حقيقة الوجود هو الوجوه الحق الغير المتماهي ثبت ان وجود واحد
 شئ لا لانه لا يتقدمه من شئ فيكون ما قبل **اصل** من الوجود الا انهم منكم اذ لا يتقدمه من شئ فيكون ما قبل **اصل** من الوجود الا انهم منكم اذ لا يتقدمه من شئ فيكون ما قبل

منها الصانع

بالقول

انما هو الحق

انما هو الحق

ان لا يله الا هو وايضا لا يقضى ذات من حيث هو ولا ترفعني بل ان كان يكون هذا بعينه فلا يصح ان يكون
 غيره وان بسبب ما صار هذا فيكون هذا فبقيا هذا خلف فاذ لا اله الا هو وايضا لا يفقد فلا يمتاز
 احد ما عن الاخر بنفس ما اشترك فيه ولا يلائمه ولا يعارض غيب اذ ليس وراءها مخصص وان خصص
 احد ما بنفسه او صاحبه فيكون ان قبل التخصيص هف فلم يكن له كفا احد وايضا اما ان يقضى ذاته
 الوجه فلا يكون الا واحدا والتعدد فلا يوجد في واحد واذا واحد واحد فلا متعدد هف واذا لا ذا
 ولا ذاك فبساد في نسبتهم اية الاعداد اليه فالمتعين اما المخرج فبفتحة اليراء لا يخرج فيلزم من التخرج بلا مخرج فلا يلائمه
 ويلزم من اشق الشان ايضا ان لا يوجد محضه وصرافه وان يتقدم عليه شيء ما فان كل عدد ينشأ من عدد واحد
 وان يفقر الى افراد والى الامور التي ايت على الذات ولين من الاعداد موجودة في مرتبة الذات ومن الثاني والذات
 مع الاقلال ان يكون غير متناهية في العدد ومن الرابع مع ذلك ان يكون التعدد مقضى لذات من حيث هو وهو موجود
 الفرض وايضا لا يفقد فاما ان يفقر كل منها او احدها الى الآخر فلا يكون غنيا مطلقا ولا وجوها تاما اذ يستغنى عن ذلك
 عن واحد اكمل ما هو غير كل شيء اليه ومفقره لا يحصل المفقر من المجدود وايضا فلا يتخذ والايكمن ان يكون اياها
 وايضا لو كان بينهما علاقة ذاتية من غير تعلق احدهما بالآخر لزم فقرها والايكمن ان يكون اياها
 منها من حصل شيء وفقدان شيء الا فلا يكون ذاته وجودا حاصلا فاما الا واحد حقيقة هف فليس معنى الوجود البرهاني
 مله قس وايضا لا يمكن ان يكون احدهما بعينه عكسا ان يكون الاخر لا لقا لزمان الحقيقة اعني الوجود لا ثم فاستناد الوجود الى الوجود
 موجب حقا بلا مرجع وصدورهما جميعا لا يوجد صدور واحد واجب الشئ عن متعدد ولا معراج فاذا كان كذلك في السلب والارض
 الله لا الله نفس ذاتان غير الاخر فساد **فصل** اذ هو واحد فلا شريك له في الوجود ولا شدة الكمال اليه تعالى ولا يناق ذلك
 اثبات الوسايط والى وجوه من الملازمة العددية بان زعموا ان اذ لا فاش لها اصلا في الوجود بل في الاعداد وتلك هي الخصلة

فان من الفقر ما فقره الله لمالهية كما قصد ومنه من فقره من غير شرط وهما ملائكة فقره باللا محذور
عن امر قبله حتى يستعد للصدور وعند يوم قاذن الخلق والامر واقع لا يجوز ان يعرض الوجودا له امر من غير
جميع جهات الفقر الا فكان للعدم شرك في افاضة الوجود وليس هذا شأنه مني الله وما افاده الله بحيث يستلزم
غناؤه فغا الله فاكل من عند الله سال لا يجوز ان يكون افاض الوجود من جهة غنا ثم غيب جواب
لان الغيبض بالذات على هذا التقدير انما يكون تلك الجهة وهي مستفاد من الغيب بالذات ان لا يفرق في ذلك
من جهة غنا في عين الذات من جميع الجهات والمفيض بالحق في ذلك الغيب من ذلك الجهة انما تكون مستهلك في غناؤه
ذلك الغيب لا يكون الزيادة بل شأنا من شئنا ان كان على انما ليست تمام ما فرضناه الوجود فلا يكون ما فرضنا مضافا
لغيره هدف وسياق هذا ترتيبا وبيان وبيان من كل ما استاذنا اظهره تمثيل بنبطها الحما سواه وللمثل انما هي
لنور الشمس لو كان قائما بل انما في الاجزاء المستنيرة بالظلمة فيجب انما فانه في هذا الامر وبسبب تنوير تلك الاجزاء
فان اشرف الشمس على موضع وانما تم حصل من ذلك التنوير اثار ولا جرم يحكم بان النور الشاق من الشمس في
البيوت ولا حال وجودات الاشياء بالتمثيل الى الله تعالى وبما على احوالها ان النور لا يفرق فيكون النور الاضعف من الاشياء
الماكنا فالنور الفاعل الى اية لا يمكن الوساطة من الاستقلال في نور فيضه وكما في كيفية وجود امالا في ما لا يشاء
فا الله تعالى بطرح من نور الفاعل في جهته ليس فيه شأنه وكما ان ابناء من اعضاء الشغل في احد الاشياء منتظم في باطنها
منتظم بعضها من بعض مع اختلافها واما ان بعضها من بعض بل على ان مدتها ومساكنها من اختلاف في واحد واحد
بل على ذلك ان تباطؤ الموجات بعضها ببعض الى الوجود الحقيقي والنظام الحكيم ليعمل على ان يعبث بها ويبدلها ويترك
بما اذن ان يقصدها واحد حقيقي على الاشياء والارض ان تتركها من بعض الارض فيضع بعضها من بعض
فيقطع الارض ويخل النظام فالذهب كمال الارض باخلاق ولا يبصر من بعض جهات الله على ما يفرق من كل ما

f. 2

५

